उपेत्य मुनिवेषेण कालः प्रोवाच राघवं । सर्गः १५
रहःसंवादिनौ पश्येदावां यस्तं त्यजेरिति ॥ ९२ ॥
तथेति प्रतिपन्नाय विवृतात्मा नृपाय सः । आच
ख्यौ दिवमध्यास्य शासनात्परमेष्ठिनः ॥ ९३ ॥
विद्वानपि तयोर्द्वाःस्थः समयं लक्ष्मणोऽभिनत् ।
भीतो दुर्व्वाससः शापाद्रामसन्दर्शनार्थिनः ॥ ९४ ॥

उपेत्येति । कालोऽन्तको मुनिर्वेषेण राघवं राममुपेत्य प्राप्य इति प्रोवाच इति किं भो राम यो रहसि एकान्ते संवादिनौ संभाषिणावावां त्वां माञ्च पश्येत् त्वं तं त्यजेस्त्यज ॥ ९२ ॥ तथेति । स कालो नृपाय रामाय विवृतात्मा प्रकाशितदेहः सन् परमेष्ठिनो ब्रह्मणः शासनाद्वचनाद्दिवं स्वर्गमध्यास्याश्रयस्वेति आख्यत् कथितवान् किं० नृं तथा त्वद्वचनं करिष्ये इति प्रतिपन्नाय स्वीकाराय ॥ ९३ ॥ विद्वानिति । द्वाःस्थो द्वारि नियुक्तो लक्ष्मणो पूर्व्वश्लोकोक्तं विद्वान् जानन्नपि तयोरामदुर्व्वाससोः समयं सम्वादमभिनत् । विभेद किं० त्वं रामस्य सम्यग्दर्शनमर्थयते वाञ्छति तस्य दुर्व्वाससो मुनिमेदस्य शापाद्भीतो भयं प्राप्तः ॥ ९४ ॥